

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atressats 10 céntims.

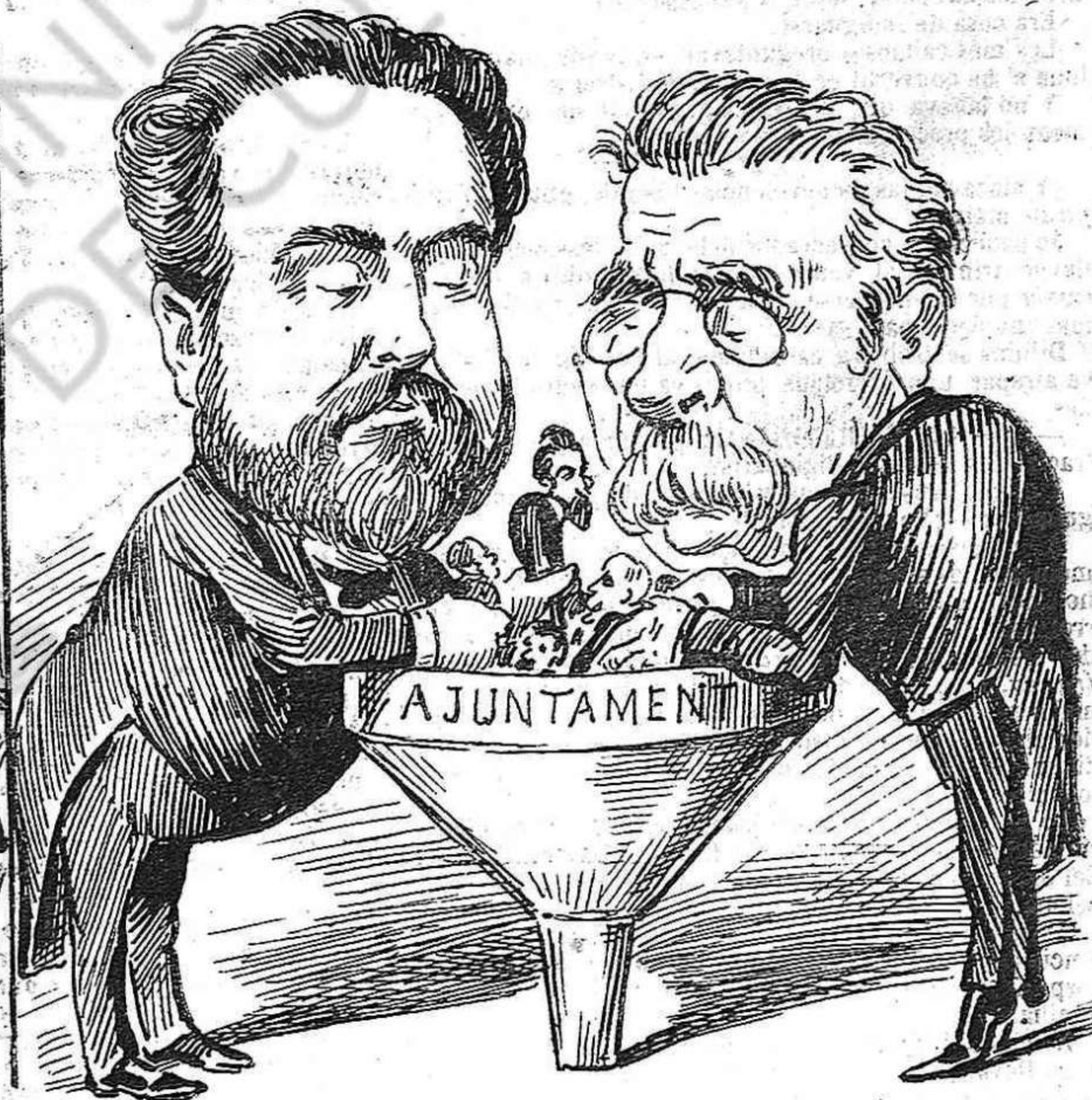
ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 3'50.

PROCEDIMENTS CONSERVADORS.

¡Que 'n va ser de gloriosa la batalla del dillúns!...
¡Garrotada y cop de sabre!
¡Qui jemeja ja ha rebut!

¡Ab quin respecte va ferse l'ajuntament dels madurs!
¡Trampas, trampas, tot son trampas!
¡Viva la lley del embu!

PROCEDIMENTS CONSERVADORS.

A ho sabiam: si hague-ssem de classificar als conservadors dintre del regne vegetal, ho fariam en la següent forma: «Castanyers que tot l'any donan castanyas.»

No poden ferhi més.

Aqui tenen al Sr. González Sollesio, un governador que fins havia posat arrels en lo terreno de la popularitat. L'ultima vegada que va governar la provincia de Barcelona 's cap'á las simpatias de tothom, y

al anarse'n se 'n endugué entre altres obsequis, un álbun artístich, en lo qual quedava consignat lo molt que se 'l volia y se l' estimava...

Ha tornat y ja 'l tenim convertit en castanyer. Ja dona castanyas.

Cuidado que al presentarse de nou entre nosaltres, ell prou procurava tranquilisarnos, dihent:—Jo no soch conservador, jo no soch home de partit.

Podrá no ser home de partit, pero dillúns va revelar qu' era home capás de partirnos l' espinada.

Y encare ategia:—Jo estimo molt á Barcelona y als barcelonins.

Y 'l dillúns, rodejat de policia y de guardia civils, demostrava de una manera contundent que de tant que 'ns estima 'ns apunyega.

*Santo que fuiste castaño
cuyas castañas probé,
los milagros que tú hagas...
que me 'ls plantin al clatell.*

Cuidado que lo que va succehir dillúns no té nom.

A pesar de que dihen que 's tractava de una manifestació, jo no vaig saberla veure. Tota manifestació suposa convocatoria prévia, formació més ó menos correcta dels manifestants, ostentació de banderas ó atributs, aclamacions en un ó altre sentit, vivas ó moris, y un objecte determinat.

Dillúns no hi havia res de aixó. Grupos de obrers aïllats van anar á passeig perque no treballavan: lo passeig estava plé de gent de tots los sexes y de todas las clas-

ses socials... No hi havia més ni hi havia menys. —¿Es així una manifestació? Llavors a la Rambla y altres sitis concorreguts de Barcelona, s' estàn celebrant manifestacions continúas, y no cal sino que a cada punt surtin los civils y la policia, y del primer Déu te guard!, aquest vull, aquest no vull, comensio a voleyar garrots y sabres.

¿Pero 's vol considerar que sigués realment una manifestació l' aflluencia de obrers y obreras en lo Passeig de Colón? ¿Se vol sostenir que tota manifestació en la via pública deu subjectarse ab tot rigor a las prescripcions de la llei?

Enhorabona: que tothom presti acatament a la llei, que ningú se'n separi per res, ni ab cap motiu... y las autoritats menos que ningú, per tenir ellas principalment lo deber de donar exemple de acatarla y respectarla.

Aixó vol dir que si per una part hi ha una llei que regula l' dret de manifestació, n' hi ha un' altra relativa al manteniment del ordre públich. Aixó vol dir que si 'ls particulars venen obligats a coneixer la primera, no pot ser bona autoritat la persona qu' exercint càrrechs superiors, no té la segona, com se diu vulgarment, pel cap dels dits.

Y la llei de ordre públich prescriu de una manera terminant, que únicament podrà ferse ús de la força, després de haverse dirigit tres intamacions al públich.

Es a dir: únicament menjarán castanyas, los que tingan verdaderas ganas de menjarne.

Y l' Sr. Gonzalez Solessio dillúns a la tarde no va recordarse de que existís una llei per tots conceptes tant humana. Sense prevenir a ningú va caure una pluja de cops de sabre y de bastó. Com si als que 'ls propinavan los hagués agafat un rampell ó un ram de bojeria, van rebátres sobre 'ls que trobavan més a la vora y no tenian prou temps per alsar lo bras y deixarlo caure.

La gent se dispersá instantáneament y 'ls de la força anavan perseguint als fugitius. Va haverhi corredissas pel carrer de la Mercé, pel carrer Nou de Sant Francesch, per altres carrers y carrerons immediats. En la Rambla de Santa Mónica y en lo Pla del Teatro se repetiren los atropellos sobre la gent pacífica.

Era cosa de indignarse. Los més calmosos preguntavan: —¿Desde quán Barcelona s' ha convertit en la capital de Cafreria?

Y no faltava qui 'ls respongués: —Desde que s' emplean los procediments conservadors.

¿Y atacavan las benevolencias liberals, quan la huelga de maig!

Jo coneix un conservador dels més desesperats, que llavors trinava, al veure que la força pública eixia al carrer per deshonrar-se, es a dir, no fent ús de las armas, no derramant sanch.

Dillúns se trobava casualment al Passeig de Colón y va atrapar una garrotada que li va fer veure las estrellas.

—¿Qué tal, D. Rafael?—vaig preguntarli.—¿Cóm lo tractan los seus correligionaris?

Y ell va llansarme una mirada de despreci, com volguent dir:—¡Vaja a la porra!

A lo menos si todas las castanyas se las haguessen menjadas los aficionats als procediments conservadors, no tindriam res que dir. Hi ha gustos que mereixen garrotadas. Pero existeixen liberals pacífichs, poch amichs del sistema de la tranquilidat obtinguda a cops de tranca, y en nom de aquests, hem de dirigirnos ab lo major respecte a la primera autoritat de la provincia, demanantli que 'ns dispensi un obsequi, a cambi dels disgustos que 'ns ha donat y dels que puga donarnos en lo successiu.

Lo Sr. Gonzalez Solessio podria darnos compte diariament del seu estat d' animo, fixant al efecte una ordre del dia en todas las cantonadas y sitis de costum de Barcelona.

Aixis per exemple l' dia que 'ns dignés: «Ma Excelencia avuy está molt xarment» ja sabriam que podriam respirar ab tranquilidat y sense passar cap ansia per la familia.

En cambi l' dia que 'ns dignés: «Ma Excelencia avuy s' ha llevat de mal humor y sent un gran formigueig de instints guerreros», aquell dia ja sabriam també lo que 'ns tocava: no sortir al carrer per res, quedarnos a casa tot lo dia y tancar y barrar las portas de las escaletas.

P. K.

Lo 'ls vaig veure passar: anavan Rambla amunt: venian de la batalla y se 'ls coneixia pel suhor que 's regalimava cara avall, pels ulls que 'ls llubian sota de las cellas, per la decisió ab que marxavan.

Al davant, a tall de lambor major, hi anava l' héroe, portava barret de copa y empunyava una mangala ab borlas, groixuda y resistent.

A poca distancia seguia una turba abigarrada de malcarats, tots ab garrots als dits.

Darrera un piquet de la guardia-civil.

Van passar per davant meu com una avalanxa. Hauria volgut tenir una máquina de treure fotografias instantáneas per fixar aquella visió y reproduhir per medi del grabat lo que 'ta p'oma no pot descriure.

Un extranger assombrat va preguntar:

—¿Que c'est ça?

Y un catalá tranquil li va respondre:

—Que vol que sigui... ¡Es l' ordre públich!

Després l' héroe de la jornada va baixar del Passeig de Gracia montat en una carretela descuberta.

Lo govern per aquests cassos hauria de tenir previngut un carro triunfal daurat, com los que surten en las grans apoteosis dels teatros.

Las grans batallas, seguidas de las grans victorias, mereixen un carro.

Quan los obrers van sortir del Passeig de Gracia, la persona que 'ls dirigia 'ls digué que anessin a donar un passeig pel moll.

De manera que l' acte que realisavan no era una manifestació, sino un passeig.

Pero en la Constitució interna inventada pels conservadors, deu estar prohibit lo dret de sortir a passejar.

Los socios del Circul conservador, instalat en la Rambla de Santa Mónica, quan los valents del dillúns atropellavan en aquell mateix siti a la multitud indefensa, van sortir als balcons agitant mocadors en senyal de alegria y entusiasmame.

Y jo que 'm figurava que 'ls mocadors en aquests cassos sols servian per taparse la cara de vergonya!

¡Que no hajan de ferlos servir algun dia, per aixugarse las llágrimas!

A pesar de lo que deyan, lo ministre de la Gobernación, l' atildat Sr. Silvela, aproba en absolut la conducta d' l' Sr. Gonzalez Solessio en la tarde del dillúns.

Era d' esperar.

Criteria conservadó:
¡garrotada que te crió!

Lo Sr. Gonzalez Solessio s' ha justificat davant dels obrers que van anarlo a veure la nit del dimars. Segóns relata l' Brusi, lo Sr. Gonzalez Solessio va dirigir no una, ni dos, ni tres intamacions, sino cinch ó sis als grupos del Passeig de Gracia. Per lo tant va complirse la llev d' ordre públich.

No hi ha més que un petit pero.

Las intamacions van dirigir-se en lo Passeig de Gracia; en cambi las garrotadas van petar en lo Passeig de Colón, a més de dos kilómetros de distancia.

Per lo tant, los transeunts pacífichs que van rebre, rebereu per culpa seva. ¡Qui 'ls fa ser tant durs d' oido, que desde l' Passeig de Colón no senten lo que 's parla en lo Passeig de Gracia!

A Málaga també hi ha huelga. Y per cert que l' fabricant Sr. Larios es un conservador que disfruta de una gran influencia.

Ja 's coneix, com se coneix també que als seus dependents y representants los té molt ben instruhits en los procediments de la escola conservadora.

Aixis, per exemple, a uns obrers que anavan a demanarli feyna, y que no obtenintla exclamavan: —¿Y donchs, qué menjarém?— lo representant del Sr. Larios va respondre 'ls:

—¡Menjeuvos a las vostras donas!
¡Cóm s' encomanan los pensamientos monstruosos!

A Buenos Ayres va estallar lo dia 26 de juliol una revolució contra 'ls vividors qu' entronisats en lo govern, han empobrit a aquell país y han fet la seva fortuna. Se conta que Juarez Celman, que no tenia un xavo, guarda avuy més de 30 milions de duros en diversos banchs extrangers. Despres de aixó extrányinse de que en aquella terra no corri una moneda per remey.

No corrent monedas han corregut balas de plom. Una part del exercit va sublevarse y la marina també. Va derramarse pels carrers la sanch en abundancia, baten-se 'ls assalariats del funest Juarez ab un valor digne de millor causa.

Finalment, sembla que 'ls insurrectes que tenian al seu costat a tota la població, van agotar las municions, impossibilitantse la continuació de las hostilitats.

Veurem en que paran tan extraordinaris successos.

Castelar ha parlat: escoltémlo, transcribint l' extracte telegráfic de sa interessant conferencia:

«Castelar diu que l' última crisis ha compromes al poder real. Creu també qu' en las próximas corts se discutirán ab preferencia las sévas atribucions, ja que lo acte realitat recorda l' ocurregut en 1856 preferint O'Donnell a Espartero, y en 1866 preferint Narvaez a O'Donnell.

Ha dit que ab la tornada dels conservadors ha renascut la desconfiansa del poble, qu' exigeix avuy la reforma constitucional, posant a n' en Sagasta en lo cas de acceptarla si 's plau per forsa.

Lo sufragi universal será la palanca; la reforma constitucional lo punt de apoyo; y quan lo poble s' hi repenji 's remourá l' obstacle.

Va succehir un dia que un home alsant un bastó va donar tal esbranzida, que ab lo balans, va anarse'n a terra de bigotis.

Aquesta senzilla idea desarrollada en vers podria ser l' argument de un curiós apólech, que si sigués poeta dedicaria a un gobernador que jo conech, dihentli a tall de moraleja:

—Lo manejar lo bastó sense com va ni com costa pot fer caure facilment. Y si no 's cau materialment, hi ha caigudas morals que son encare pitjors.

La huelga de Manresa ja ha donat los resultats que 'ls conservadors se proposavan. Hi havia a Manresa un ajuntament liberal, l' ajuntament liberal los feya noca per ser molt simpálich a la població y ha sigut suspés, y reemplaçat per un altre compost de madurs y de carlistas.

Presideix la corporació municipal manresana D. Pere Arderiu, que l' altra vegada que va empunyar la vara d' alcalde va fer-se acreedor a que 'l designesen ab lo dictat de D. Pedro el cruel.

De manera que tot se va posant a punt de caramello. A tals governants, tals alcaldes.

LA HUELGA.—No hem insistit parlant de la qüestió de la huelga de Manresa, desde l' moment que 's que van tenir la poch acertada idea de convertirla en un *piro general*, en concepte nostre van treurela de quici.

D' altra manera s' hauria resolt y ab més ventatja pels obrers manresans si, en lloch de parir la feyna, lo qual significa sols estendre la miseria, haguesen socorregut als de Manresa. Sent tants los associats, una canlita petita, que ningú hauria trobat a menos, hauria bastat. La opinió pública inclinada en favor dels manresans hauria secundat lo exemple, y ab medis de prolongar la resistencia l' assumpto s' hauria resolt en favor del obrer.

No 'ns proposém fer càrrechs a ningú; pero es precís pendre nota de tanta imprevisió, perque en lo successiu serveixi d' ensenyansa.

Alguns amichs, obrers en sa majoria, amants de la instrucció sòida y lliure y desprovis'a de determinadas tendencias, acaban de instalar en lo carrer de Girona, número 76, un Centre denominat *Ateneo instructiu* dotat de bon menatje y posantlo baix la direcció de acreditats professors. Tant en las classes diurnas com en las de nit podran cursarse, a més de las assignaturas elementals y superiors, las especials de Teneduria de llibres, francés y dibuix.

Desde l' primer al 15 de agost estarán exposadas las listas electorals en los baixos de la Casa gran. Tothom que tinga 25 anys, té dret a figurarhi. Per lo tant espavilarse. Que qui no hi siga, reclami. Pensin que aquestas listas son las primeras que han de servir pel sufragi universal, y esguerradas las primeras, esguerradas totes. Ja ho diu lo refrán: «Al enfornar es quan se fan los pans geperuts.»

COSAS DE LA CASA GRAN.

Ja 'ls conservadors han lograt lo que volían. Impossibilitats de ferse unas botinas novas, han aprofitat las vellas, posanthi mitjas solas y talóns.

Expulsats los regidors elegits a primers de desembre, ells han fet lo sacrifici de anar a ocupar los puestos vacants, valentse d' ex-regidors que ja tenen la ma trencada en los negocis municipals. Diuen que la llei ne gemega y no sé perqué: en aquest país la llei ja ha d' estar prou avelada a que 'ls conservadors la fassan anar a puntadas de péu.

La constitució del ajuntament mitj nou s' efectuá en circunstancias dignas de ser conejudas. L' acte va celebrarse no en lo saló de cent com tothom esperava, sens dupte per ser tal vegada aquest saló massa decent per una cosa de tal naturalesa. Al efecte s' aprofitá lo saló nou del consistori.

Un regidor dinástich entusiasmista deva:—Aquest local serví de menjador a la reyna: aquí també hi menjarém nosaltres. ¡Quin honor!

Y un ciutadá s' explicava aixis:—Fan bè de reunir-se en lo saló petit. Després de tot no s' ocuparán sino de *petitesas*.

Lo públich numerós que havia assistit a la casa ansiós de presenciari la constitució del ajuntament, se quedá a las capsas. Sobre que l' local era petit, estava previamente tot ell ocupat per polissóns. Com si a la casa no hi hagués forsa pública uniformada per sostenir l' ordre, que per altra part ningú tractava de perturbar.

Pero era precís fer una ostentació genuinament conservadora, y allá 's trobavan reunits tots los héroes de la gran batalla del dillúns, empunyant sos gloriosos garrots.

La sessió primera consistí en una batussa molt renyida per repartirse las varas de tinent d' alcalde. Votació hi hagué que tingué de repetir-se cinch ó sis vegadas. Y encare estaria votant, si algún constitucional, com lo senyor Bañolas, entlepolit per una vara de tinent d' alcalde, no s' hagués passat al enemich.

Ressellats com en Mila y Pi van ser premiats ab la primera tenencia. Los mateixos conservadors s' escandalisaven de tals monstruositats.

Aixis es que terminada la sessió, eran més los disgustats que 'ls contents, eran més los enrabiatos que 'ls alegres.

La cosa, per la mostra, promet molt.
Una frasse final.
Al veure al actual ajuntament rodejat de policia, va dir un municipal que no devia estar molt satisfet de que no se utilisessin los serveys del cuerpo:
—Saben como se ha de llamar al actual Achuntament?
El Achuntament de la pudó.

P. DEL O.

INTERIORITATS.

Vejin de pará atenció que la comedia es divina: ¿senten quina sarracina en lo camp conservadó?
¿Reparan quantas trompadas circulan amunt y avall?
¿notan quin tarrabastall de xiscles y parauladas?
¿Saben aquest xafarranxo de quina causa prové?
Es perquè tots volen sé a prop de l' olla del ranxo.
En Cánovas prou s' exclama y s' estira 'ls pèls del cap: es inútil; tothom sab que *quien no llora no mama*.
Per cada tros de turró, hi ha trenta bocas badadas ab las dents més afiladas que la punta d' un punxó.
—Aquest tall me toca a mí!
—Jo tinch més mereixements!
—Pagui als amichs conseqüents!
—Nól ¡cap ensá! —¡Cap aquí! —
Y com per tants canovistas no hi ha colleres ni plats, se 'n veuen de més cremats que un cabo de realistas.
—Aixó es una xarranada! — murmura algún discontent.
—Aixó es enganyá a la gent! — fa un altre, sense tallada.
—Mal recompensan la fé dels que tan hem dejunat.
—¿Qué n' hem tret d' haver guanyat si tampoch 'ns donan ré? —
Y ab aquesta abnegació, los conservadors d' Espanya inauguran la campanya que ha de salvar la nació...

Girém full, y mentres va la cassusa a tota vela, sorprenguem a n' en Silvela per sapiguer lo que fa.
—En qué s' ocupa actualment?
Mirinsel: l' actiu ministre está arreglant un registre, treballanhi de valent.
Escriu noms, marca senyals, treu comptes de tota mena, tira sumas, las esmena y fa signos especiales.
¿Saben qu' es aixó? Las llistas dels quatre cents diputats que quedarán proclamats, segons *cálculs* canovistas.
Lo govern, ara com ara, ja té la balansa al fi, y sab quí té de sortir en la lúxa que 's prepara.
—Aquest ne será d' allá, aquell ne será d' aquí, a tú 't votarán allí, a tú un xiquet més enllá.—
Y aixís, amant las trampas en favor dels seus adictes, va repartint los districtes com si repartís estampas.
La máquina electoral estarà tan ben untada, qu' en Silvela té anunciada una victoria total.
—Aixó sí! Per tots cantóns parla ab accent verdader de lo formals que han de ser las próximas elecciones.
Diguin, ¿aixó es saber viure ó tení 'l cap á rodar?
¿oy que si no fés plorar, casi bé faria riure?

C. GUMÁ.

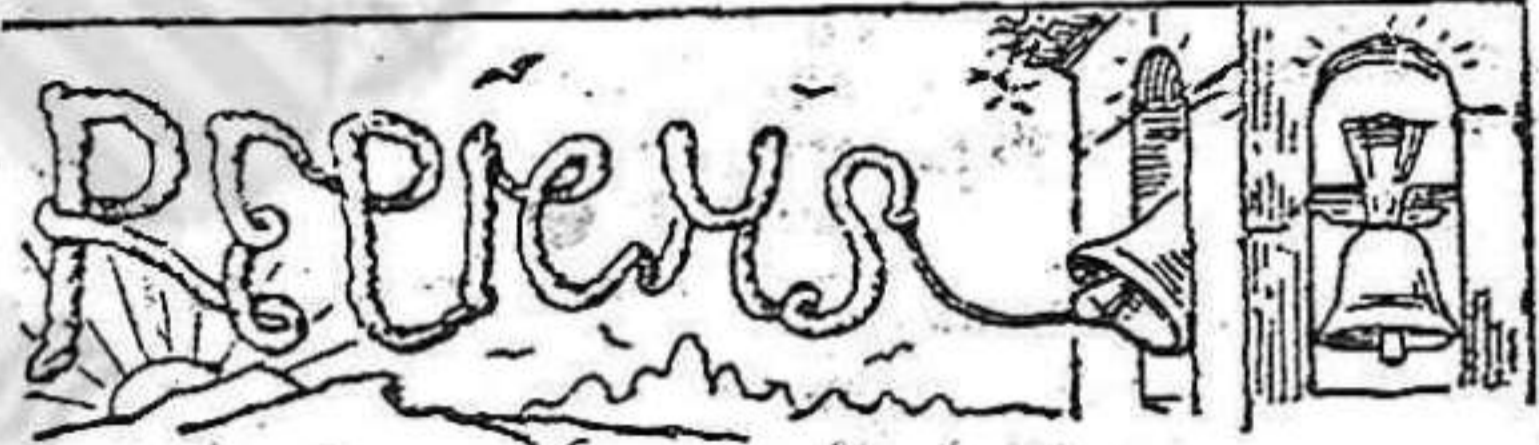
COMENSA LA CAMPANYA.

o 'm refereixo a la brillant campanya de garrotadas, inaugurada dilluns ab tan *felis* éxit en lo passeig de Colón.
Aludeixo a la campanya electoral.
Ja tenim las llistas exposadas.
Tots los vehins majors de 25 anys hi han de ser.
Y dich *hi han de ser*, porque podría mol bé succehir que deixessin de serhi.
En tot lo que surt de mans conservadoras hi ha d' haver trafica. Passa ab ells com ab los carboners: tot lo que tocan ho embrutan.
¿Per qué no han de ser també brutas las llistas electorals?
La gent acut a ca la ciutat a examinarlas, ab la mateixa desconfiansa que jo 'm miro 'ls bitllets, es dir, esperant sempre no haver tret res

Y no són poch los individuos que després d' un rato de buscar lo seu nom, exclaman ab sorpresa y casi sense poder averinsen:
—¡Pues es raro! ¡Hi estich apuntat! —
Y torran a mirarho com si 'ls semblés impossible.
Altres buscan y regiran full per full tot aquell mon de papers sense que 'l seu nom aparegui en lloch.
—¿Qué ho farà—deya un—que tractantse de la contribució may se descuydan de mí, y ara s' han olvidat d' apuntarme?
—Aixó prové—li contestava un altre—de que 'l govern més s' estima diners que vots.—
Sobre tot, vots d' oposició
Un conservador candorós—potser l' únich en la familia—m' assegurava que aquesta vegada las llistas han sigut fetas ab verdadera escrupulositat, espurgantlas de morts y otras alimanyas.
—No hi trobará un sol mort—me deya:—ni un.
—¿Ja n' está segur?
—Seguríssim En primer lloch, lo govern está disposat a no autorisar cap trampa Y després ¡cóm vol que s' atreveixi a posar cadávres en las llistas, parlantse tant de cólera y de perturbacions de la salut pública! —
Vam anar a casa de la ciutat a comprobar la seva afirmació davant de las llistas, y 'l conservador me deya ab ayre de triunfo:
—¡Vaja! ¿qué li havia dit? Miri, miri, miri. ja pot girar tants fulls com vulgui: no hi trobará ni un mort.
—¡Oh! Ja ho diu vosté. ¿Cóm ho sé jo si algún d' aquests noms es d' un difunt?
—¡Ay, ay! ¿No veu que si fos mort tindria una creubeta a sobre? —
Prementho d' aquest modo, s' ha de confessar que las llistas son un modelo d' honratés: no hi ha cap nom de mort... que porli la creu al demunt
Ara, d' extralimitacions d' altres géneros, no 'n vulgan més.
A l' un li cambian una lletra del apellido.
A l' altre li posan per apellido patern lo matern y vice versa.
A aquest li mudan lo domicili.
A aquell li falsifican la edad.
Y aixís successivament
En apariencia, aquestas petitas equívocacions no tenen importancia.
Pero si un pensa una mica ab la malicia conservadora, desseguida 's veu que aquí justament estriba 'l *quid* de la cosa.
Una petita discrepancia pot anular un vot.
Vindrán las elecciones y un ciudada 's presentará ab molta formalitat a fer us del seu dret.
—¿Cóm se diu vosté? li preguntará 'l president de la mesa.
—Joan Casas.
—Pues vosté no es elector. A la llista únichament hi ha un Joan Casa.
—Bueno, soch jo: hi falta una s.
—Nada, nada: no pot votar. Aquí no 's tolera la més petita falta.
—¿Es qué!...
—¡Fora! Guardias, expulsin aquest perturbador del colegio.
Y tot per una s! Ja veuen si es necessari mirar prim en temps conservadors.
Un que may havia pogut alcansar lo dret electoral, se 'n va ple d' entusiasme a casa la ciutat, gosant ja ab la perspectiva de veures lo nom en las llistas.
Arriba allí, las examina totes de un cap al altre y... res, lo seu nom no apareix en lloch.
—Escolti—diu a un municipal que 's passeja per allí:—¿qué 'm sabria explicar cómo es que jo no soch a la llista?
—Fill, no lo entiendo; muchos se quejan de lo mismo Y vecha vosté lo que son las cosas. ¿V. no hi está apuntado? Pues yo en cambio hi soch dos veces.
Aixís va tot... ¡y apenas comensé!
Ara están exposadas las llistas electorals.
D' aquí un quant temps s' *exposarán* los electors.
S' *exposarán* a que 'ls rompin alguna cosa.

FANTÁSTICH.

B motiu de l' arribada de 'n Martínez Campos, deya *el Noticiero*:
«El general llegó a Barcelona con la espada en una mano y el ramo de olivo en la otra.»
¡Situació compromesa!
Ara supósense que al héroe de Sagunto li venen ganas de mocarse, ¿cóm s' ho arregla?

O haurá de deixar l' espasa ó haurá de abandonar lo ram de olivera.
Y ja no farà l' efecte.
Las hassanyas del Passeig de Colón han de perpetuar-se per medi de una estatua.
Ja hi ha conservador que tracta d' aixecarli.
Y jo no ho trobo gens mal pensat.
Ab lo garrot a la mà va demostrá sé un valent: si la té 'n López y López, ¿per qué no ha de tenirla ell?
En Camacho, al explicar cómo s' havia fet canovista, va dir:

«Yo no deseo ocupar ningún puesto oficial, pero lo aceptare si el Sr. Canovas lo exige.»
Una comparansa.
Arriba un gorrero a casa de un conegut seu en lo moment de sentarse a taula, y diu:
—Si hi vingut a l' hora de dinar, consti que no es perque desilji que 'm convidi. Pero en fi, si 'm convida, també dinaré.
A un gorrero per l' istil no hi ha més remey que posarli plat davant y dirli:
—Vaja, atipis; y no diga mentidas.
Un que passava pèl carrer de la Mercè va sentir baixar del balcó de una casa molt gran, allí situada, 'l següent diàlech:
—La huelga no ha sido ni será general.
—¡No faltaba más! ¡Aquí no hay más *general* que yo!

Rebut pèl corrèu:
—A fe de Déu que hasta 'm frisa lo portar una camisa.
—¿Y per qué? ¿per la calor?
—No, per aixó, no, senyor, porque 'ns la pren y no avisa lo govern conservador.
Tres grans mals tenim a Espanya que 'ns han posat la pó al cos: que son: lo cólera *xufia*, la miseria y D. Antón

Aguántinse a la paret.
«Lo rey ha caygut.»
En aquestes termes ho deya un telégrama, ategint que va caure mentres estava jugant, y que un periodista va ajudar a alsarlo.
Será precis tenirho en compte para lo successiu: «qui no vulga caure que no jugui.»
Fins los bolsistas que com cada tarde se trobavan dilluns formant rotlló en lo Passeig de Isabel II, van ser disolts, poch menos que a viva forsa.
—¿Qui ho entén aixó! —deya un corredor de bolsa— als obrers los disolen perque fan festa y a nosaltres nos disolen perque trabajém.
Quan en Chalez treu lo nas, mal si fas, mal si no fas.

Un enterro que 's dirigia al cementiri de Montjuich, s' esqueya a passar per davant del monument a Colón, quan lo de las cargas dels dilluns.
Lo dol va dispersarse: los cotxeros van arraulirse sobre 'l pescant, y fins lo difunt es fama que va dir:
—¡Ditxosos conservadors! Quan ells gobernan, ni 'ls morts *podém viure* tranqui's
A un metje que 's dirigia a Granollers, van clavarli un cop de sabre, mentres passava pèl Passeig de Colón, per anarse'n a l' estació.
També va rebre de valent un empleat del municipi encarregat de las mangueras de regar.
Pero aquest últim no es tant de playner, perque un bon xorro d' aygua, dirigit a temps, hauria pogut apagar los ardors de alguna persona massa encalabrinada.

Acaba de sortir

PER SERAFÍ PITARRA
Ilustrat per M. MOLINÉ
Un tomet en 4.º Preu: 2 ralets.

Com que 'ls moros de Melilla sembla que tenen inflamació crònica, uns quants globulillos ben aplicats potsé 'ls rebaixarian las sanchs.

—¿Cóm s' explica—preguntava un observador curios—que 'l Sr. González Solessio que la primera vegada de ser governador de Barcelona va portarse tant bè, ara la segona 's fassa objecte de tan justa impopularitat?

—¿Cóm vol que s' expliqui?—li van respondre.—S' explica per allò que diu Cervantes: *Nunca segundas partes fueron buenas.*

Di'lúns los apotecaris de certs punts de Barcelona tingueren molta feyna. Entre medicinas d' espant, anti-espasmódichs, àrnica, unguents de contra-càs, vendatjes y apòsits, lo negoci 'is hi anà més gras que llavors del uegue.

Un apotecari deya:

—Ja 's coneix que tenim un colega al ministeri: se veu que 'l Sr. Fabié deu haver donat instruccions als governadors, en lo sentit de protegir la farmacia nacional.

Diàlech de actualitat:

—¿Qué me 'n diu dels conservadors?
—Que no faltava sino que 's mostressin tan aficcionados a donar cargas, per acabarse de fer carregosos

Sembla que 'ls conservadors de Barcelona están tant entusiasmat ab lo Sr. González Solessio, que pensan dedicarli un obsequi.
Se parla de regalarli un samalé ab borlas.

Versió de un pobre que s' hi trobava.

—Jo m' estava al passeig de las Palmeras prenent la fresca molt tranquil, quan tot d' un plegat sento que un senyor que duya mangala, y que a la quienta deu ser una atrocitat cridava:—¡Duro... Duro!...

—¿Creirian que de moment vaig figurarme que anavan a repertir duros? ¡Si, si! Bons duros vaig trobar! Al cap

de un segón a tenia un cop de sabre al clatell, que ab una mica més m' aplanan com un conill!

La ronda secreta de policia que tan va distingirse en la batalla del dillúns, va manada pèl Sr. Truco.

Hi ha personas que ab la cara ja pagán:
Y n' hi ha tambe que ab lo nom ja pegan.

Destitucions de ajuntaments, atropellos y garrotadas.

Aixó es la salsa conservadora. ¿Qué seran los talls?

Los conservadors podran dir una cosa:

«L' últim cambi de govern ha fet molt cop.»

Suscripció a favor dels obrers de las Tres classes de vapor, sense feyna.

	Pessetas.
SUMA ANTERIOR.	29'90
Joan Juliá	1
Joan Giné.	0 25
N. N. de Igualada.	2'50
Un possibilista.	2
J. M.	0 30
Gaspar Vinyolas..	0'50
J. C.	0 25
Joseph Canal..	0'25
Joan Comas.	1
A. C.	0 25
Gaspar Anglada.	0'25
Miquel Mundó.	0'25
Pere Corcó..	0'25
Joseph Bars.	0'25
Joan Grive..	0'25
Pere Plá..	0 25
Total.	39'70

(Continúa oberta la suscripció.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans A. S., Ex-escola, Roseta-maca, M. F. de C., Un Tarrasench, Palitrochs, B. Pau Mir, A. Tliop, J. Aran y G., Pau Trucas, Sach de gemechs, Joan Doneta y Un Sagüista:—*Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.*

Ciudadans R. Soriano, Llangosta, Pep de la Marca, F. A. Misericorn, Mayet, J. Alamaliv, R. Ojeda López, A. C y Barrelina, E. Snyer y S. López, J. Uson, A. Camps y Cortés, Un Olla, E. Molas, J. Siaramsa, Amadeo, Giné (a) hereu de casa, y E. S y N.:—*Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutada J. P. P. (Vendrell): Ja la semana passada varem parlar del assumpto en general.—S. Maseras: L' article es molt clar y difus.—Bufa tripas: Lo sonet es poch nou y al mateix temps bastant incorrecte.—A. Llimoner: Aprofitarem la setmana: la primera 'ns semba un xich massa personal.—Rosendo Pons: L' idea es bona; pero la forma revela escassa facilitat en l' art de la versificació.—A. Rossell: Los sonets van bastant bé.—J. Arnaú: No es publicable: es massa naturalista.—L. C. Callicó: L' article va bé.—E. Call: La poesia la trobém incorrecta. Aprofitarem un cantar.—Pepinillo: Ho trobém poch verosimil y contat ab poch garbo.—J. Casanova V.: Lo que 'ns envia aquesta semana no 'ns fa 'l pés.—J. Roig y ordoni: Es massa descarnat certas cosas únicament poden passar envoltas en una forma graciosa.—Dolors Mont: Allò del instrument es massa groixut.—J. Aladern: Gracias per l' envió del article.

¡¡¡JA HA SORTIT!!!

QUINZE DIAS A LA LLUNA

GATADA SEMI-SERIA, EN VERS

per C. GUMÀ

Ab dibuixos de M. MOLINÉ.

Un elegant tomet de 32 páginas, imprés sobre paper superior.

¡DOS ralets!

Se ven en la libreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, kioscos y librerias de Catalunya y a casa 'ls correspondals de LA CAMPANA y La Esquilla.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.